

те на коса та) Защо не е то френцуската кралска корона? Съ същата радостъ ще я закрепя на твоя та свѣтла коса (като ѝ хваща ръка та) и мислете за мене, когато имате нужда отъ приятель. — (Агнесъ, Сорелъ плачишкомъ отстъпватъ на страна, всички тѣ присѣтствующи гледатъ нажалено на двата княза).

Бургундъ. (отъ като изглежда всички тѣ на рѣдъ, хвърля ся въ прѣгърдки тѣ на краля), О, кралю мой! (Въ това врѣме ся прѣгържатъ трима рицари съ Дюноа, Ла-Хиръ и Епископъ тѣ. Двама та князове стоятъ нѣколко врѣме прѣгърнати.) Какъ съмъ можалъ да ви мразя, какъ съмъ можалъ да ся откажа отъ васъ!

Карлъ. Мълчи, мълчи, не дѣй повече!

Бургундъ. Британина можахъ да коронясамъ! На чужденеца да ся закълна за вѣрность; а васъ кралю мой да отправа въ пропасть.

Карлъ. Забрави го, всичко е простено. — Тъзи щастлива минута истреби всичко; то бѣше една съдба, която вече прѣмина.

Бургундъ. (като му хваща ръка та) Всичко ще поправа, вѣрвай ма, всички тѣ ви страдания трѣбва да ви ся удовлетворятъ, всичко то си кралство ще приемешъ назадъ безъ да липсва ни едно село.

Карлъ. Въ съюзъ сме всички, не ще ся боимъ отъ неприятеля.

Бургундъ. Вѣрвайте мя, че азъ не ся сражавахъ противъ васъ съ радостно сърдце. — О, да знаехте — защо не ми я пратихте (Показва на Сорелъ) не бѣхъ противостоялъ срѣщу нейни ти сълзи! Но сега, когато склонихме гърди съ гърди, неще да прѣуспѣе никоя сила на Ада да ни раздѣли! Сега намѣрихъ истинно то мѣсто, но това твое сърдце ще изличи мое то заблуждение. —

Епископъ тѣ. (застѣзва между двама та) Вие сте сега съединени князове! Франция ся издига, като единъ подмладенъ финиксъ изново изъ пепель та и ще ся засмѣе на едно бляскѣво бъдуще. — Ще уздравѣ-